26/06/2019

“Φαρμάκι γευόμαστε, όταν ζούμε μακριά από τον γλυκύ Ιησού”

/ Ορθόδοξες Προβολές

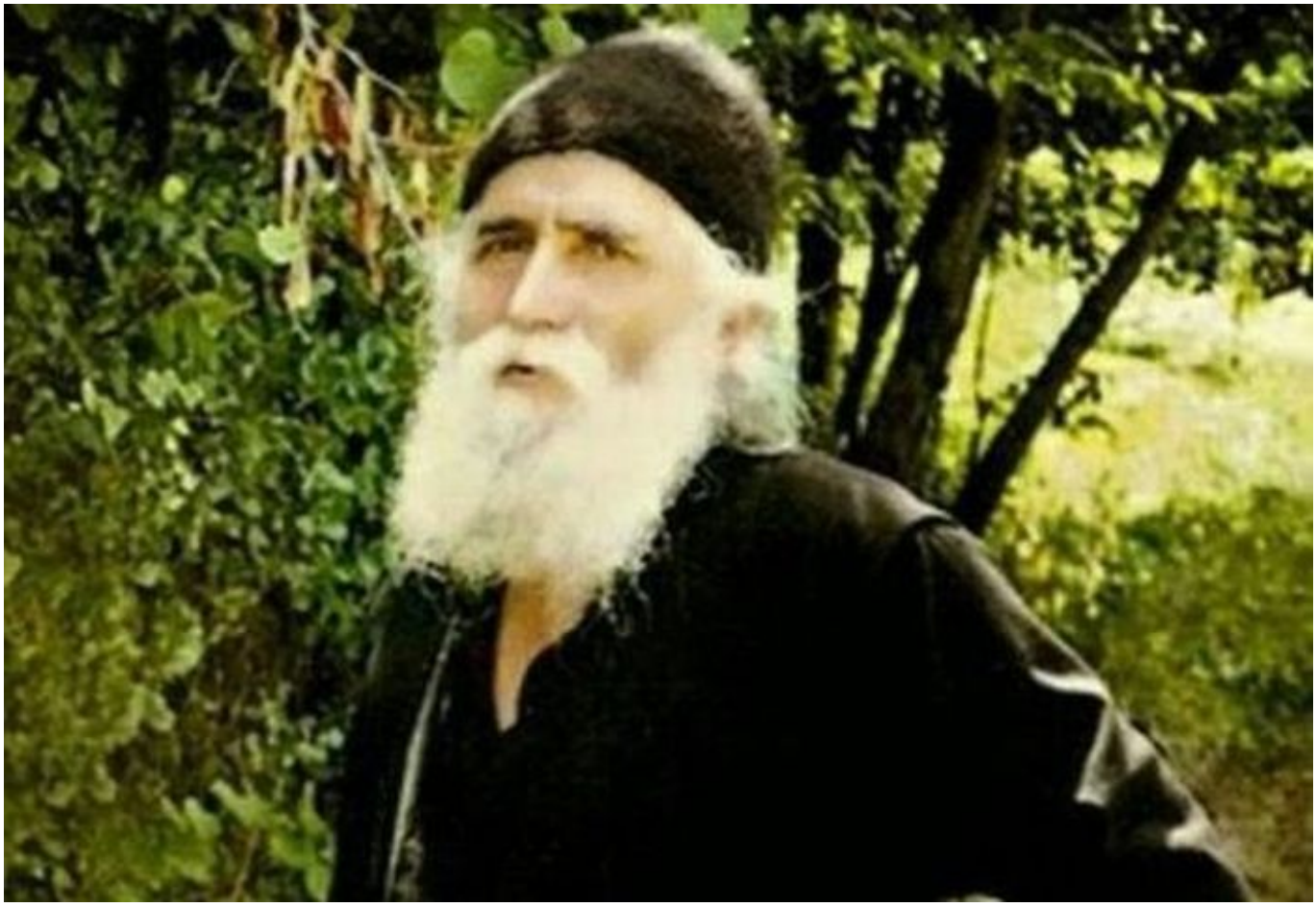

Δεν θυμάμαι μέρα να μην έχει παρηγοριά θεϊκή.

Διακοπές γίνονται μερικές φορές και τότε νιώθω άσχημα, και έτσι μπορώ να καταλάβω πόσο άσχημα ζουν οι περισσότεροι άνθρωποι που είναι απαρηγόρητοι, γιατί είναι απομακρυσμένοι από τον Θεό. Όσο απομακρύνεται κανείς από τον Θεό, τόσο πιο δύσκολα γίνονται τα πράγματα.

Μπορεί να μην έχει κανείς τίποτα, άμα έχει τον Θεό, δεν θέλει τίποτε! Αυτό είναι! Ενώ, αν τα έχει όλα, άμα δεν έχει τον Θεό, είναι μέσα του βασανισμένος.

Γι’ αυτό, όσο μπορεί κανείς, να πλησιάσει τον Θεό. Μόνον κοντά στον Θεό βρίσκει κανείς την πραγματική και αιώνια χαρά. Φαρμάκι γευόμαστε, όταν ζούμε μακριά από τον γλυκύ Ιησού.

Όταν ο άνθρωπος από παλιάνθρωπος γίνει άνθρωπος, βασιλόπουλο, τρέφεται με τη θεία ηδονή, με την ουράνια γλυκύτητα, και νιώθει την παραδεισένια αγαλλίαση, αισθάνεται από ‘δω ένα μέρος της χαράς του Παραδείσου. Από τη μικρή παραδεισένια χαρά καθημερινά προχωράει στη μεγαλύτερη και αναρωτιέται αν υπάρχει κάτι ανώτερο στον Παράδεισο από αυτό που ζει εδώ. Είναι τέτοια η κατάσταση που ζει, που δεν μπορεί να κάνει καμιά εργασία. Τα γόνατά του λυγίζουν σαν λαμπάδες από τη θεία εκείνη θερμότητα και γλυκύτητα, η καρδιά του σκιρτάει και πάει να σπάσει τους τσατμάδες[1], για να φύγει, γιατί η γη και τα γήινά της φαίνονται χαμένα πράγματα.

Ο άνθρωπος πρώτα είχε επικοινωνία με τον Θεό. Μετά όμως, όταν απομα-κρύν-θηκε από τη Χάρη του Θεού, ήταν σαν έναν που ζούσε μέσα σε παλάτι και ύστερα βρέθηκε για πάντα έξω από το παλάτι και το έβλεπε από μακριά και έκλαιγε. Όπως το παιδάκι, όταν απομακρυνθεί από τη μάνα του, υποφέρει, έτσι και ο άνθρωπος, όταν απομακρυνθεί από τον Θεό, υποφέρει, βασανίζεται. Η απομάκρυνση του ανθρώπου από τον Θεό είναι κόλαση. Ο διάβολος κατόρθωσε να απομακρύνει τους ανθρώπους τόσο πολύ από τον Θεό, ώστε να φθάσουν στο σημείο να λατρεύουν τα αγάλματα και να θυσιάζουν τα παιδιά τους στα αγάλματα. Φοβερό! Και πού τους βρίσκουν τόσους θεούς οι δαίμονες! Θεός Χαμώς[2]!... Μόνον το όνομά του να ακούσεις, φθάνει! Ο πιο βασανισμένος όμως είναι ο διάβολος, γιατί είναι ο πιο απομακρυσμένος από τον Θεό, από την αγάπη. Αλλά, αν φύγει η αγάπη, μετά είναι κόλαση. Αντίθετο της αγάπης τι είναι; Η κακία, κακία ίσον βάσανο.

Ένας που είναι απομακρυσμένος από τον Θεό, δέχεται τη δαιμονική επίδραση. Ενώ αυτός που είναι κοντά στον Θεό, δέχεται τη θεία Χάρη. Όποιος έχει Χάρη Θεού, θα του δοθεί και άλλη. Και όποιος έχει λίγη και την περιφρονεί, θα του αφαιρεθεί και αυτή [3]. Η Χάρις του Θεού λείπει από τους σημερινούς ανθρώπους, γιατί με την αμαρτία πετάνε και τη λίγη που έχουν. Και όταν φύγει η θεία Χάρις, ορμούν όλοι οι δαίμονες μέσα στον άνθρωπο.

Ανάλογα με την απομάκρυνσή τους από τον Θεό οι άνθρωποι αισθάνονται σ’ αυτήν τη ζωή στενοχώρια και στην άλλη ζωή θα ζουν την αιώνια στενοχώρια.

Γιατί από αυτήν τη ζωή γεύεται κανείς, σε κάποιο βαθμό, ανάλογα με το πόσο ζει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, ένα μέρος της χαράς του Παραδείσου. Ή θα ζήσουμε ένα μέρος της χαράς του Παραδείσου από εδώ, και θα πάμε και στον Παράδεισο, ή θα ζήσουμε ένα μέρος της κολάσεως και – Θεός φυλάξοι! – θα πάμε στην κόλαση.

Παράδεισος ίσον καλοσύνη. Κόλαση ίσον κακοσύνη.

Κάνει κανείς μία καλοσύνη, αισθάνεται χαρά. Κάνει μία στραβοξυλιά, υποφέρει. Όσο περισσότερο καλό κάνει, τόσο περισσότερο αγάλλεται.

Όσο περισσότερο κακό κάνει, τόσο περισσότερο υποφέρει η ψυχή του. Ο κλέφτης νιώθει χαρά; Δεν νιώθει χαρά. Ενώ αυτός που κάνει καλοσύνες νιώθει χαρά. Και να βρει κανείς κάτι στον δρόμο, αν το κρατήσει και πει ότι είναι δικό του, ανάπαυση δεν θα έχει! Ούτε ξέρει σε ποιον ανήκει ούτε αδίκησε κάποιον ούτε το κλέβει, και όμως δεν αναπαύεται. Πόσο μάλλον να το κλέψει! Ακόμη και όταν κανείς λαμβάνει, πάλι δεν νιώθει τη χαρά που νιώθει όταν δίνει. Πόσο μάλλον όταν κλέβει ή όταν αδικεί, να νιώθει χαρά! Γι’ αυτό, βλέπεις, οι άνθρωποι με την αδικία τι πρόσωπα έχουν, τι γκριμάτσες κάνουν!

Γέροντος Παϊσίου Αγιορείτου, Λόγοι, Με πόνο και Αγάπη για τον σύγχρονο άνθρωπο

[1] Τσατμάς (λέξη τουρκική) : λεπτός τοίχος κατασκευασμένος με δοκούς των οποίων τα διάκενα συμπληρώνονται με πλίνθους ή ξύλινες πήχεις και επικαλύπτονται με ασβεστοκονίαμα (Ο Γέροντας μεταφορικά ονομάζει έτσι τον θώρακα).

[2] Θεός των Μωαβιτών, οι οποίοι ήταν οι απόγονοι του Μωάβ, του μεγαλύτερου γιου του Λωτ. Βλ. Γ’ Βασ. 11, 5.

[3] Βλ. Λουκ. 19, 26

Εκ του ιστοτόπου Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού – ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ